

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 7686 van 22 februari 2008
in de zaak X /Ild e kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit op 22 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken van 8 mei 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2007 waarbij de terechtzitting, bij beschikking van 1 oktober 2007 vastgesteld op 26 oktober 2007, wordt verdaagd naar 9 november 2007.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK die loco advocaat Th. DEBROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Verzoekende partij dient op 11 december 2006 een aanvraag tot vestiging in. Op 16 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van voorlopig uitstel van de beslissing met het oog op een bijkomend onderzoek. Op 16 januari 2007 richt verwerende partij een schrijven aan de verzoekende partij via de burgemeester van de gemeente Deurne. Dit schrijven stelt :

“De volgende documenten werden niet aan onze dienst overgemaakt :
(...)”

- 6. Bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkenen daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte;
- 7. Bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg, t.a.v. betrokkene in het land van herkomst
- (...)
- 9. Samenstelling van het gezin van de descendent
- (...)
- 11. Huidige verblijfplaats van de echtgenoot van betrokkene/ of de echtscheidingsakte of overlijdensakte.

De documenten 4,5,6,7,8,10, 11 moeten aan onze Dienst overgemaakt worden voor het einde van de vijfde maand van het immatriculatieattest; Indien dit niet het geval is zal een bijlage 20 opgemaakt worden voor het *ontbreken van de bewijzen dat betrokkene ten laste is van de Belgische descendent* ”.

De verzoekende partij legt de onder 6 en 7 aangehaalde documenten niet neer. Wel legt ze de overlijdensakte van haar echtgenoot neer, een aanslagbiljet van haar inkomsten van het jaar 2006 en een attest samenstelling van het gezin.

Op 8 mei 2007 wordt de aanvraag van verzoekende partij geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn.

- Er werd geen bewijs van onvermogen voorgelegd waarop vermeld staat dat betrokkene in het land van herkomst niet over onroerende goederen beschikt
- Er werd geen bewijs voorgelegd dat betrokkene ten laste is van de Belgische descendent. ”

2. In fine van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing “nietig te verklaren” en “te zeggen voor recht dat verzoekster moet worden toegelaten tot verder verblijf in ons land”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij heeft derhalve geen rechtsmacht om een vestigingsrecht te verlenen. De repliek ter zake van de verzoekende partij in de repliekmemoirie doet hieraan geen afbreuk. Deze heeft betrekking op de mogelijke rechtsgevolgen *erga omnes* van een vernietigingsarrest en is derhalve niet ter zake dienend om de rechtsmacht van de Raad te bepalen. De ter zake aangevoerde exceptie van de verwerende partij is gegrond. In de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, is het niet ontvankelijk.

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van “een substantieel vormvereiste, meer bepaald de motiveringsplicht vervat in artikel 8 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. Ter adstruering zet zij in het inleidend verzoekschrift, na de voornoemde bepalingen te hebben geciteerd en de hiervoor aangehaalde motivering van de bestreden beslissing te hebben hernomen, uiteen wat volgt:

“(…) Verzoekster meent dat deze motivering niet afdoende is; Elke motivering in rechte ontbreekt in de betwiste beslissing en de motivering in feite voldoet niet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip “afdoende motivering” bedoeld wordt o.m. dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de

motivering, en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantieel vormvereiste. (...) In casu kan niet getwijfeld worden aan het belang van de motivering.

Artikel 62 van de VW en artikel 8 van het EVRM vereisen bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het privé leven en het gezinsleven van verzoekster.

In casu is deze afweging niet gebeurd, minstens blijkt deze niet uit de betwiste beslissing. De verwijdering van verzoekster is blijkbaar niet gesteund op een persoonlijk laakbaar gedrag van verzoekster dat een verwijderingsmaatregel zoals bedoeld in artikel 8 EVRM zou kunnen verantwoorden; Althans wordt in de betwiste beslissing niet van een dergelijk gedrag gewag gemaakt; de betwiste beslissing maakt enkel melding van het ontbreken van bepaalde stukken. Het is duidelijk dat de betwiste beslissing hier niet door de hoger genoemde artikelen vereiste afweging heeft gemaakt en dat ze daarom niet afdoende gemotiveerd is.”

In de repliekmemoirie zet zij uiteen wat volgt :

“Verzoekster meent dat deze motivering niet afdoende is.

Verwerende partij ontwikkelt een theoretische discussie over de formele en de materiële motiveringsplicht en stelt dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te geven welke van deze twee precies werd geschonden en dus bij gebrek aan duidelijkheid haar eerste middel niet ontvankelijk is.

Verzoekende partij werpt op dat hier geen nood is aan academische discussies en dat zij heel duidelijk de wetsartikelen heeft aangegeven die volgens haar werden geschonden alsook waarom zij meent dat deze werden geschonden en dat het verder niet uitmaakt of het over de formele dan wel de materiële motiveringsplicht gaat. Verzoekende partij heeft duidelijk aangegeven dat en waarom volgens haar de betwiste beslissing geenszins afdoende gemotiveerd is, niet formeel en niet materieel.

Verwerende partij is verder helemaal niet meer te volgen waar ze opwerpt dat de (formele?) motiveringsplicht niet zou vereisen dat de tot uiting gebrachte motieven juridisch of feitelijk correct zouden zijn. Alsof de verwerende partij ‘om het even wat’ als motief voor haar beslissingen zou mogen aanvoeren en daarop door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou kunnen beoordeeld en desgevallend gecorrigeerd.

Ten slotte is het niet omdat de verzoekende partij, voor de duidelijkheid van haar redenering, de kaduke motivering van verwerende partij in haar verzoekschrift overneemt, dat de motivering daardoor afdoende wordt. De motivering blijft wat ze is en is in casu niet afdoende.

In de betwiste beslissing ontbreekt elke motivering in rechte.

Verwerende partij merkt op dat de beslissing expliciet het artikel 61 van het KB van 08.10.1981 vermeldt. Dat is zo maar de vermelding van dit artikel houdt geen enkel verband met de motivering van de weigering. De vermelding ervan komt ook niet voor in de redengeving van de betwiste beslissing maar houdt enkel de verwijzing in naar de te volgen procedure zoals voorzien in het KB in het geval van toekenning of weigering. In casu wordt nergens het wetsartikel vermeld op grond waarvan de vestigingsaanvraag wordt geweigerd en derhalve ontbreekt elke motivering in rechte hetgeen de beslissing nietig maakt.

Ook de motivering in feite voldoet niet aan de wettelijke vereisten.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip “afdoende motivering” bedoeld wordt o.m. dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering, en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantieel vormvereiste. (...)

In casu kan niet getwijfeld worden aan het belang van de motivering.

Verwerende partij merkt op dat artikel 8 EVRM geen motiveringsverplichting oplegt. Niets is minder waar. Artikel 8 EVRM, maar ook artikel 62 VW vereisen dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de verwijderingsmaatregel die ze treft en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het privé-leven en het gezinsleven van verzoekster.

In casu is deze afweging niet gebeurd, minstens blijkt deze niet uit de betwiste beslissing. De verwijdering van verzoekster is blijkbaar evenmin gesteund op haar persoonlijk laakbaar gedrag wat eventueel een verwijderingsmaatregel zoals bedoeld in artikel 8 EVRM zou kunnen

verantwoorden. Althans wordt in de betwiste beslissing niet van dergelijk gedrag gewag gemaakt. De betwiste beslissing maakt enkel melding van het ontbreken van bepaalde stukken.

Verwerende partij merkt in haar memorie van antwoord op dat de niet noodzakelijke definitieve verwijdering van verzoekende partij geen verboden inmenging uitmaakt op haar privé- en gezinsleven, dat zij wetsontduiking mag tegengaan, dat artikel 8EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het rijk binnen te komen, dat illegaal verblijf onmiskenbaar een strafrechtelijke inbreuk is en haar inmenging toegelaten is ter preventie van strafrechtelijke inbreuken.

Verzoekende partij vraagt zich af waarom al deze argumenten niet in de betwiste beslissing werden opgenomen.

Voor zoveel nodig repliceert verzoekende partij hierop dat zij eengeldig verblijf had in Frankrijk, dit is een andere EG lidstaat, en derhalve de regels van de binnenkomst nooit heeft overtreden, dat zij tijdig een vestigingsaanvraag heeft ingediend in ons land en tot op vandaag nog geen minuut illegaal in het Rijk heeft verbleven. In de omstandigheden kan verwerende partij dan ook niet ernstig voorhouden dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van verzoekende partij uit het Rijk geen verboden inmenging uitmaakt op haar privé leven. (...)”

In dezelfde memorie van repliek wenst de verzoekende partij het middel aan te vullen stellende dat “tevens een schending wordt begaan van de motiveringsplicht die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29.04.2004”, waarna ze dit onderdeel van het middel uiteenzet.

3.2.1. Wat de verplichting tot formele motivering in rechte betreft, moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat een mogelijke leemte in de juridische overwegingen – in casu zou naar verzoekende partij beweert, elke motivering in rechte ontbreken – niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien blijkt dat dit verzuim de belangen van de verzoekende partij niet heeft geschaad (R.v.St., nr. 49.427, 4 oktober 1994), hetgeen in casu niet blijkt. De bestreden beslissing verwijst immers uitdrukkelijk naar “artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door art.45 § 3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”, zodat deze grief in feite faalt. De verzoekende partij kon dus op lezing van de beslissing op eenvoudige wijze deze “juridische overweging” kennen en kon dus met kennis van zaken nagaan of het zin had de bestreden beslissing aan te vechten en inzonderheid haar kritiek te uiten die ze laattijdig deed in de repliekmemorie. Dit volstaat om te voldoen aan de vereiste dat in de akte de juridische overwegingen worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. De (inhoudelijke) kritiek van de verzoekende partij in de repliekmemorie dat deze vermelding geen verband houdt met de motivering van de weigering maar enkel een verwijzing inhoudt naar de te volgen procedure raakt de openbare orde niet. Ze is laattijdig en had kunnen worden opgeworpen in het inleidende verzoekschrift. Ook haar kritiek dat nergens het wetsartikel wordt vermeld op grond waarvan de vestigingsaanvraag wordt geweigerd, leidt niet tot nietigheid. Ook deze kritiek, die evenmin de openbare orde raakt, is laattijdig en had kunnen worden opgeworpen in het inleidende verzoekschrift. Evenmin blijkt dat het opnemen in de aanhef van de bestreden beslissing van alleen het genoemde artikel 61 als wettelijke of reglementaire grondslag van de bestreden beslissing de belangen van de verzoekende partij heeft geschaad. Dienvolgens kan die mogelijke leemte in de juridische overwegingen niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Dit klemmt te dezen des te meer, daar uit het tweede middel duidelijk blijkt dat de verzoekende partij de juridische grondslag kent waarop de bestreden beslissing is genomen. Dit onderdeel van het middel faalt.

3.2.2. Wat de formele motivering in feite betreft

3.2.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de

bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 100.628, 7 november 2001; R.v.St., nr. 159.298, 30 mei 2006; R.v.St., nr. 166.608, 12 januari 2007; R.v.St., nr. 167.848, 15 februari 2007; R.v.St., nr. 172.777, 26 juni 2007).

3.2.2.2. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn te genieten, dit omdat er geen bewijs van onvermogen voorgelegd wordt waarop vermeld staat dat de betrokkene in het land van herkomst niet over onroerende goederen beschikt en omdat er geen bewijs voorgelegd wordt dat de verzoekende partij ten laste is van de Belgische descendent. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.2.3. De verzoekende partij voert in het inleidende verzoekschrift tevergeefs aan dat artikel 8 EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 noch het door de verzoekende partij aangevoerde artikel 8 EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

3.2.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (R.v.St., nr. 129.903, 30 maart 2004; R.v.St., nr. 160.589, 27 juni 2006).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

3.2.2.5. In de repliekmemoirie "wenst de verzoekende partij aan te vullen dat hier tevens een schending wordt begaan van de motiveringsplicht die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van 29.04.2004".

Daargelaten de vraag of de aangevoerde richtlijn te dezen toepassing vindt en los van de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde artikelen van deze richtlijn rechtstreeks kunnen worden ingeroepen en onafgezien van de vraag of deze artikelen – die de definities en

de omschrijving van de begunstigden omvatten – een formele motiveringsplicht inhouden en zo ja, of die geschonden is, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij de schending van deze bepalingen voor het eerst aanvoert in de repliekmemoirie. Nu de verzoekende partij geen enkele omstandigheid aanvoert die haar zou verhinderd hebben deze “aanvulling” van het eerste middel, c.q. het geven van een andere grondslag aan het in het verzoekschrift aangevoerde eerste middel, in het verzoekschrift te ontwikkelen, is deze aanvulling om die reden alleen al laattijdig en niet ontvankelijk (cfr. R.v.St., nr. . 121.007, 26 juni 2003).

3.2.2.6. Het eerste middel is niet gegrond.

4.1. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet. Zij zet te dezen uiteen wat volgt:

“(…)De betwiste beslissing schendt dit wetsartikel door uit het niet overleggen van de in de beslissing vermelde stukken af te leiden dat verzoekster niet ten laste is van haar dochter T. terwijl de wet zelf het overleggen van deze stukken niet als voorwaarde stelt en in concreto uit de situatie zoals ze werd geschetst door betrokkenen (financiële middelen werden van hand tot hand ter beschikking gesteld ter gelegenheid van bezoeken over en weer) en uit de andere stukken (fiscale documenten en pensioengegevens over minstens twee jaren) die door hen werden overgelegd overduidelijk blijkt dat verzoekster enkelbeschikte over een Frans weduwenpensioen van actueel 374,46 euro per maand en het is evident dat men met dit bedrag zonder steun van derden niet kan overleven.

In elk geval weerlegt de betwiste beslissing niet dat verzoekster enkel een weduwenpensioen van 374,46 euro zou hebben en evenmin dat zij door haar dochter T. wordt onderhouden.

Door haar beslissing uitsluitend te steunen op de niet-overlegging van bepaalde stukken worden aan de wet bepalingen toegevoegd die ze niet bevat en maakt betrokken overheid zich schuldig aan machtsoverschrijding ”

In de repliekmemoirie zet zij uiteen wat volgt:

“De betwiste beslissing schendt dit wetsartikel door uit het niet overleggen van de in de beslissing vermelde stukken af te leiden dat verzoekster niet ten laste is van haar dochter T. terwijl de wet het overleggen van deze stukken niet als voorwaarde stelt en in concreto uit de situatie zoals ze werd geschetst door betrokkenen (financiële middelen werden van hand tot hand ter beschikking gesteld ter gelegenheid van bezoeken over en weer) maar ook uit de stukken (fiscale documenten en pensioengegevens over minstens twee jaren) die door hen werden overgelegd blijkt dat verzoekster, die in Drancy (in Frankrijk) inwoonde bij familie, enkel beschikte over een Frans weduwenpensioen van actueel 374.46 euro per maanden het evident is dat men met dit bedrag zonder steun van derden niet kan overleven. Indien verzoekende partij onroerende goederen zou hebben zou dit ongetwijfeld vermeld zijn in de belastingsaangiften die ze voorlegde.

In alle geval weerlegt de betwiste beslissing niet dat verzoekster enkel een weduwepensioen van 374,46 euro zou hebben en evenmin dat zij door haar dochter T. wordt onderhouden.

Verwerende partij stelt dat ze bij brief van 16.01.2007 uitdrukkelijk bepaalde bewijzen opvroeg en voegt deze brief als stuk 1 bij haar memoire van antwoord. Het feit dat verwerende partij bij brief bepaalde documenten opvroeg doet niks af van het feit dat ze aan de wet bepalingen toevoegt, wel integendeel, en zich daardoor schuldig maakt aan machtsoverschrijding. Bovendien is de inhoud van haar brief van 16.01.2007 niet consistent aangezien de documenten die daarop zijn aangekruist verschillend zijn van de documenten die zijn vernoemd in de voorlaatste alinea van dezelfde brief.

Verder blijkt uit de Franse belastingsaangiften die verzoekende partij overlegde wel degelijk, dat ze geen andere inkomsten heeft dan haar weduwepensioen en dat ze derhalve geen onroerende goederen in eigendom heeft. Bovendien sluit zelfs het bezit van onroerende goederen niet uit dat men toch behoeftig kan zijn en kan derhalve het standpunt van verwerende partij dat uit het niet voorleggen van dit document betreffende de onroerende goederen, de niet-behoeftigheid van verzoekster moet worden afgeleid, niet worden gevolgd. (...)”

4.2.1. Artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt :

“ § 6. Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet voorziet in een vestigingsrecht voor de bloedverwanten in de opgaande lijn van een Belg op voorwaarde dat zij ten laste zijn. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dient bijgevolg een dubbele controle door te voeren. Hij dient de afstammingsband te verifiëren en hij dient na te gaan of de vreemdeling die zich op het vestigingsrecht beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent.

Bij de beoordeling of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn van een Belgisch descendent beschikt de gemachtigde van de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en – appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen edm. die het bestuur zelf bepaalt en de overlegging ervan vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidsstoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen.

Uit het voorgaande volgt derhalve dat de loutere omstandigheid dat de regelgeving de overlegging van de gevraagde stukken niet als voorwaarde stelt, op zich de bestreden beslissing niet vities, noch een onwettige “toevoeging” inhoudt aan de regelgeving, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

4.2.1.1. Binnen het hiervoor geschetste wettigheidsonderzoek dat de Raad ter zake vermogen uit te oefenen, is het te dezen niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, teneinde vast te stellen of een vreemdeling effectief ten laste is van een Belgisch onderdaan, vereist dat het bewijs van onvermogen wordt voorgelegd waarop vermeld staat dat de aanvrager in het land van herkomst niet beschikt over onroerende goederen, alsook dat het bewijs wordt voorgelegd dat de aanvrager ten laste is van de Belgische descendent. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dit relevante stukken zijn ten bewijze van het voldoen, in hoofde van de verzoekende partij aan één van de wettelijke voorwaarden tot vestiging. Het is niet kennelijk onredelijk dat de bevoegde overheid deze gegevens kent en mede betreft bij haar feitelijke beoordeling of de aanvrager ten laste is van de Belgische descendent in de zin van het genoemde artikel 40, § 6.

4.2.1.2. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat in concreto overduidelijk “uit de situatie zoals die werd geschetst door betrokkenen (financiële middelen werden van hand tot hand ter beschikking gesteld ter gelegenheid van bezoeken over en weer) en uit de andere stukken (fiscale documenten en pensioengegevens over minstens twee jaren) die door hen werden overgelegd (....) blijkt dat verzoekster enkel beschikte over een Frans weduwepensioen van actueel 374,46 euro per maand en het evident is dat men met dit bedrag zonder steun van derden niet kan overleven”. In de repliekmemoirie gaat zij hier verder op in, zoals blijkt uit het hiervoor weergegeven citaat uit dit procedurestuk.

Deze door de verzoekende partij in het verzoekschrift aangevoerde grief die wordt toegelicht in de repliekmemoirie geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling ter zake dan die van de bevoegde overheid. Daargelaten de vraag of deze grief wel in de feiten steun vindt en - althans wat het eerste element betreft : de handgifte - niet verder reikt dan een blote bewering of algemeenheid waarvan geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter behoort. Binnen het wettigheidsonderzoek dat de Raad ter zake vermag uit te oefenen, maakt de verzoekende partij aan de hand van deze andere beoordeling voorshands niet aannemelijk dat de bevoegde overheid in verband met de beoordeling van het feit dat het gevraagde bewijs van onvermogen niet wordt voorgelegd noch dat een bewijs wordt voorgelegd dat de verzoekende partij ten laste is van de Belgische descendent, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan. Binnen het wettigheidsonderzoek dat de Raad ter zake vermag uit te oefenen en gelet op de bewijslastverdeling en de ruime appreciatiebevoegdheid ter zake, is het immers niet kennelijk onredelijk te stellen dat de door de verzoekende partij aangereikte gegevens ter ondersteuning van het ten laste zijn – i.e. de (niet-bewezen) handgiften en de documenten nopens haar weduwepensioen – niet volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij ten laste is van een Belgische ascendent in de zin van de voornoemde wetsbepaling. Uit het niet-betwiste feit dat de verzoekende partij over een beperkt weduwepensioen beschikt en uit de blote bewering van de verzoekende partij dat de Belgische onderdane op regelmatige tijdstippen aan de ascendent geldsommen zou hebben overgemaakt door middel van handgiften ter gelegenheid van reizen – los van het feit of het bewijs van dit laatste voorligt – kan immers niet zonder meer besloten worden dat de ascendent zelf niet over een voldoende inkomen beschikt. Ook de aannames ter zake in de repliekmemoirie maken de beoordeling door de verwerende partij van dit feitelijk gegeven niet onredelijk, los van de vaststelling dat deze aannames van de verzoekende partij de Raad in wezen uitnodigen tot een opportuniteitsonderzoek wat niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De vaststelling dat er een “inconsistentie” zou zijn in de supra 1 aangehaalde brief van 16 januari 2007 waarvan de verzoekende partij dus op het ogenblik van het aanhangig maken van het beroep in het bezit is , is laattijdig aangehaald in de repliekmemoirie en derhalve niet ontvankelijk, los van de vraag of dit argument kan worden ingepast in het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

4.2.2.3. De verzoekende partij voegt thans bij het verzoekschrift het bewijs van onvermogen. Dit dateert van 31 mei 2007, i.e. van na de bestreden beslissing. De verwerende partij kon derhalve redelijkerwijs hiermee geen rekening houden op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing. Niets belet voorts dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag tot vestiging indient en dit stuk voegt bij haar aanvraag.

4.2.2.4. De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een kennelijk onredelijke beoordeling van de feiten. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

4.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 22 februari 2008 door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen,

mevr. F. DE BOCK toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

G. DEBERSAQUES